

Van A. Hans' Kinderbibliotheek zijn nog beschikbaar :

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen.
5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstrooming aan den IJzer. — 9. De
Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud.
(B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De Fee van den Kluis-
berg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19. Hugo Ver-
riest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch
Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Ver-
tellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De
Jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans). —
29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Wees-
je van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog
Grapjes. — 35. Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de
Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43.
De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde (de
gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48. Eerlijk duurt het langst.
49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders.
(B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort).
— 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B.
Hans). — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel).
60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinde-
ren van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme. —
70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen.
— 73. Trouwe Vriendschap. — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De
Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. —
81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op
Nova Zemla. 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. 90
In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 104
Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe. — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een
Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns). — 121. Hoog Bezoek
— 122. De wonderlike Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — 125. De
Flinke Baanwachtster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer.
— 130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin
van Stekene. — 134. Onvrechtsvaardig Gestraft. — 185. De Apostelbrokken van Rupel-
monde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouteren.
— 145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De
Smokkelaars van de Zee. (J. Godde is). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn
(B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155.
't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (tooneelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na
veel avonturen. — 161. Gered door een aap. — 162. Jan Breydel. — De slag der
Guld'n sporen. — 164. Van den dood gered. — 165. Het Bocheljongetje (J. Melaerts).
166. — D. Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168. Een jonge held. — 169. Jacob
Van Artvelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. —
172. — Een avontuurlijke reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreesselijke
avond. — 175. De gevluichte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

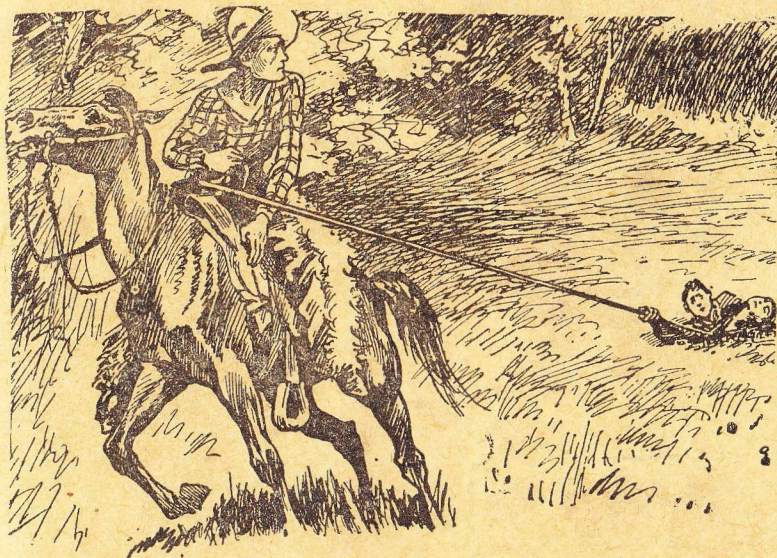
Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr. 197.

De Roode Knuppels

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Prijs: 60 centiem.

DE ROODE KNUPPELS

I.

Ellen Girth had aan haar broer Nathan, die op de Amerikaansche vlakke het vee hoedde, een voorraad levensmiddelen gebracht. Ze ging nu naar haar vaders hoeve, niet ver van den machtigen Ohio-stroom.

Dicht bij de boerderij ontmoette ze een slanken Indiaan, die gekleed was als de blanken. Ellen voelde geen vrees. Integendeel, vriendelijk zei ze:

— Goeden avond Sanota! Waar zijt ge zoo lang geweest? En waarom kijkt ge zoo droevig?

— Ik ben bij mijn volk geweest, antwoordde de Indiaan, die zoo wat achttien jaar kon zijn.

— Bij de «Roode Knuppels!» riep Ellen op afkeurenden toon.

— Toch mijn eigen volk, jufvrouw Ellen...
Sanota sprak heel goed Engelsch.

— O, ik zal het nooit vergeten, vervolgde de

jonge man, hoe ik verlaten en hongerig in het bosch lag. Ik was nog maar zeven jaar... Uw goede vader vond me. Hij nam mij mee naar uw huis... ik was ziek, en uw moeder verzorgde me... Ik kreeg eten en kleeren en mocht op de hoeve wonen.

— En waart ge niet goed bij ons, dat ge nu weg wilt loopen? vroeg Ellen.

— Goed bij u!

De Indiaan kreeg de tranen in de oogen...

— Ik zou willen blijven, maar mijn volk roept me... en ik moet gaan, hernam hij.

— Niemand kan u dwingen... uw ouders zijn dood...

— 't Is mijn volk, jufvrouw Ellen...

— Vechters... bloeddorstige menschen...

— Niet allemaal. Er zijn veel goede mannen en vrouwen bij... En als ze vechten, is het, omdat de blanken hun velden nemen, hun bosschen uitroeien...

— Is er hier geen land genoeg voor blanken en Indianen?

— Ik weet dat wel... En ik zal het ginder zeggen, hoe veel brave blanken er zijn... Maar jufvrouw Ellen, er zijn ook andere blanken, die Indianen en hun vrouwen en kinderen vermoord hebben.

— Ja, Sanota, en dat is afschuwelijk... Blijf

bij ons... Ge hebt nu leeren werken... Ge zijt een Christen.

— Ik moet naar mijn volk...

— En hebt ge het aan vader en moeder verteld?

— Ja... Baas Girth zei, dat hij geen slaven hield en ik mijn zin mocht doen. O, ik lijk ondankebaar, maar dat ben ik niet, jufvrouw Ellen.

— O, Sanota, wees nu verstandig en keer met mij terug! drong Ellen aan.

— Neen, ik kan niet! Ik moet naar mijn volk. O, God zegene de goede familie Girth...

— De Roode Knuppels zijn dichterbij gekomen, zoo vertelt men.

— Ze trekken heen en weer...

— Wat hebben ze in den zin, Sanota? Willen ze ons aanvallen, onze velden en hoeven verwoesten?

— Jufvrouw Ellen, als ik bij mijn volk ben, zal ik vertellen, dat de boeren aan de Ohio brave menschen zijn. En ik wil mijn volk aansporen met de blanken een verbond van vriendschap te sluiten. Ja, ik ben een Christen, en ik zal nooit vergeten, wat uw ouders me geleerd hebben. Wees niet boos op me!

— Sanota, blijf bij ons! sprak Ellen weer. Denkt ge, dat die wilde Roode Knuppels naar u zullen luisteren? Ik heb zulke wreede dingen van hen gehoord...

— Die vertellen ze bij mijn volk van de blanken ook. Ze weten niet, dat er zoo veel goede blanken zijn. Maar er zijn ook veel brave Indianen, jufvrouw Ellen. Nu moet ik gaan...

Sanota gaf Ellen de hand. En dan liep hij heen, als ware hij bang... toch naar haar raad te zullen luisteren, als hij langer bleef staan.

Ellen oogde hem even na.

— Roode Knuppels hebben Sanota verlokten bij hen te komen, zei het meisje bij zich zelf. En hij heeft immers Indianenbloed. Hij luistert naar de stem van zijn volk. O, ik vrees, dat hij spoedig wild zal zijn als de Roode Knuppels zelf... Dat worden de mannen van het vechten. En ja, er zijn zulke blanken ook, die Indianenschedels aan hun huis hangen... Afschuwelijk!

Ellen begaf zich naar huis. Haar vader, Zacharias Girth, een flinke, eerlijke boer, stond op den uitkijk.

— Blij dat ik u zie, sprak hij tot Ellen. Ge moogt niet alleen meer naar de vlakte gaan. De Roode Knuppels zijn in de buurt. Ik heb het vandaag weer vernomen van Laurens, den padvinder.

— Vader, ik heb Sanota ontmoet!

— O, zwijg me maar over dien jongen! We hebben hem al die jaren opgevoed... en pas zijn er kerels van zijn volk in de buurt, of hij loopt er heen.

— 't Is treurig. Maar hij zei, dat hij wil trachten zijn volk een verbond met de blanken te doen sluiten.

— Wat zal hij daar te vertellen hebben? Een knaap nog! En toch zei Laurens me, dat er veel bij de Roode Knuppels zijn, die vriendschap met ons wenschen. Nu, we zullen het afwachten. En waakzaam zijn, is de leus... We zijn dicht bij het fort Mims en daar zijn dappere oversten met flinke soldaten. Kapitein Jackson is een wakker man... En, Ellen, laat ons bidden om vrede.

Zacharias Girth ging in huis. Daar zette zijn vrouw het avondmaal gereed. Mary, de dochter, die op Ellen volgde, hielp moeder.

Er waren zeven kinderen, maar Nathan, de zeventienjarige, oudste zoon, verbleef meestal met het vee op de vlakte.

II.

Sanota, die dus als wees in het gezin van Girth was opgevoed, stapte eenige uren over de eenzame vlakte en dan door een bosch. En al was het hier donker, toch vond hij zijn weg.

Eindelijk zag hij een vuur. En er om heen zaten Indianen. Naast hen lagen rood geverfde stokken en daarom werd deze stam die der Roode Knuppels genoemd. Eigenlijk heette het volk de

« Kreek-natie » daar het oorspronkelijk tusschen stroomen en krekten woonde.

— Ha, daar is Sanota! klonk het. Hij heeft woord gehouden en is bij zijn volk terug gekeerd. Hij heeft genoeg van de bleekgezichten. Zet u bij, Sanota, en rook een pijp met ons.

— Neen, neen, sprak een der oudsten, Sanota moet naar Tecumseh.... De hoofdman verwacht hem... Volg deze dreef en na een kwartier komt ge bij uw gidsen.

— Ik zal het doen, hernam Sanota.

Dadelijk ging hij verder... En er was een strijd in hem. Hij was nu bij zijn volk en hij dacht zoo sterk aan de familie Girth... Nu zou men daar in de rust zijn, nadat allen neergeknield hadden om Gods bescherming te vragen. En morgenochtend begon het vreedzame werk.

Maar hier had Sanota al dadelijk die vervaarlijke roode knuppels gezien, de wapens in bloedigen, wreedten strijd. Ja, hij voelde, dat zijn volk de blanken wilde beoorlogen. En waarom moest hij dadelijk bij den hoofdman gaan? Zeker, om allerlei inlichtingen te geven! Verraad plegen jegens hen, die zoo goed waren geweest voor hem!

— Neen, ik wil geen verrader zijn, mompelde Sanota. Ik zal pleiten voor vrede en vriendschap.

Maar meer lust had hij om te vluchten en terug te keeren naar de familie Girth.

Toen hij eenige dagen geleden in het bosch hout hakte voor zijn meester, waren plots Roode Knuppels verschenen. Ze hadden Sanota meegenomen naar hun kamp. En hij moest zijn geschiedenis vertellen. Hij kende nog goed de taal van de Kreek-natie, omdat hij, toen hij hoeveknecht was, dikwijls met bevriende Indianen gesproken had.

Hij vertelde in het kamp, hoe goed de blanken waren. Maar de mannen lachten hem uit, omdat hij vee hoedde en zwaar werk verrichtte. Dat bleekgezicht had hem groot gebracht om een slaaf van hem te maken. Sanota moest terug keeren bij zijn volk. En ze dwongen hem te zweren, dat hij het doen zou.

Sanota hield zijn eed. Maar hij had nu strijd.

— Ik zal blijven, besloot hij, maar om vrede te stichten.

Zoo liep hij te denken op het eenzame boschpad. Plots stond er iemand naast hem en zei:

— Wees niet bang! Ik ben een vriend.

't Was ook een Indiaan die zoo eensklaps van tusschen de struiken opdook.

— Gij zijt Sanota, niet waar? vroeg hij.

— Ja...

— Ge hebt bij de bleekgezichten gewoond? En ze waren goed voor u?

— Heel goed...

— Maar ze zijn niet allen braaf. Een wilde bende heeft verder langs de Ohio een dorp van ons verwoest; de mannen, vrouwen en kinderen gedood, en het land genomen.

— De blanken bij fort Mims vinden dat afschuwelijk.

— Ik weet het... En met die blanken moeten we een verbond stichten.

Sanota was blijde zulke taal te hooren.

— Velen van ons wenschen dat, hernam de man, maar anderen willen van geen vrede hooren. Ze luisteren naar Tecumseh, die bij ons aangekomen is, een man, die over alle Indianenstammen meester wil spelen. Gij gaat naar hem toe... ik heb gehoord, wat er bij het kampvuur werd gezegd.

— Ik moet wel gehoorzamen, zei Sanota.

— Ga, maar spreek voor den vrede. Ik zal er straks ook zijn... Mijn naam is Tustenugee.

Weer geheimzinnig verdween de oude Indiaan.

Weldra hoorde Sanota stemmen. En hij zag den schijn van vuren. Hij kwam bij een nieuwe groep...

— Daar is de jongen, die bij de bleekgezichten heeft gewoond, riep iemand.

En allen, die rond het vuur zaten, keken Sanota aan.

— Ik moet bij den hoofdman Tecumseh zijn, sprak de knaap.

— Ja, ja, we brengen er u heen, zei een Indiaan.

Er werden paarden voorgebracht. En Sanota, hoe vermoeid ook, moest een der dieren bestijgen. Hij was een flink ruiter. Maar in het woud konden de paarden niet rennen. Vlug ging de reis er niet. Deze duurde den heelen nacht.

Hier en daar ontmoetten de ruiters nog kleine kampen. Sanota merkte wel, hoe de Indianen de streek bezet hielden...

Tegen den morgen nam de groep wat rust. Sanota kreeg een deken en hulde er zich in. Hij was zeer vermoeid, maar kon toch niet dadelijk slapen. Hij dacht aan zijn bed op de hoeve van Zacharias Girth. Nu was het ook op de boerderij morgen. De knaap kon het zich zoo voorstellen, hoe de baas en de bazin, de jongens en meisjes en de knechten opstonden. Straks gingen Ben en Dorie en Walter naar de school op 't fort. Ze zouden 't allen vreemd vinden dat Sanota er niet meer was.

En hij lag hier bij het vuur. In den schijn gloeiden roode knuppels als bloed.

Eindelijk sluimerde Sanota in. Hij werd na eenige uren gewekt. Versuft keek hij op.

— Wij rijden verder. Vlug wat eten en op het paard! klonk het.

Och, ja, dadelijk herinnerde hij zich alles! Hij moest mee naar den grooten hoofdman.

Pas tegen den avond bereikte de groep de plaats van bestemming. Het was het dorp Tookabatcha, met zijn Indianenhutten. Hier woonden geen blanken.

Het dorp was in roering. Tecumseh was er met zijn lijfwacht. En de hoofdman hield juist een rede.

Hoe woest zagen hij en zijn volgelingen er uit. Hun lichaam was rood geverfd, behalve het gezicht, dat pikzwart gemaakt was. Op het hoofd droegen ze arendsveeren. Om hun middel hadden ze een gordel, waaraan buffalostaarten hingen.

Tecumseh zwaaide geweldig met de armen, terwijl hij sprak.

— Dappere mannen van de Kreek-natie, riep hij, bevecht met mij de bleekgezichten. We moeten ze overal verjagen. De groote geest heeft me tot u gezonden, om u ten strijde te bevelen. Doe de bleekgezichten niet na. Kleedt u niet als zij, maar draagt de huiden van de beesten, die de Groote Geest ons tot voedsel heeft verstrekt. Vertrouwt de bleekgezichten niet. Ze willen u allen tot hun slaven maken. Als ze vriendelijk zijn, veinzen ze, om u te verlokken. Maar voelen ze

Tecumsehs profeten.

zich meester, dan dooden ze u en uw vrouwen en kinderen. Al ons land willen ze nemen! Denkt aan wat er weer bij de Ohio is gebeurd!

Velen juichten den hoofdman toe.

Eensklaps trad een man naar voren. En Sanota herkende Tustenugee, den man, die gisteravond in het bosch bij hem was gekomen.

— Gij wilt oorlog! zei Tustenugee tot Tecumseh. Waarom altijd die wreedheid. Als wij bloed vergieten, zullen de blanken het ook weer doen. En zoo blijft het altijd strijd.

— Wij zullen de bleekgezichten uitroeien! schreeuwde Tecumseh.

— Dat kunt ge niet. Voortdurend komen er nieuwe. Het land is groot. Er is plaats voor allen. Laat ons met de blanken een verbond van vrede en vriendschap sluiten.

Die taal deed Sanota goed aan 't hart. Maar Tecumseh schreeuwde nijdig:

— Tustenugee, gij zijt geen ware Kreek-Indiaan. Ge spreekt laffe taal. Gij gelooft niet, dat de Groote Geest mij heeft gezonden. Wacht, er zullen teekenen komen, dat ik de woorden spreek van den Grooten Geest.

— Zoo is het, verklaarde een man.

Hij trad naar voren en was gekleed als een profeet. Hij trok rare gezichten, knipte met de ooren en, met een stem als een trompet, riep hij:

— Ziet ginds die vreemde ster. Ze is de geluks-

ster van uw hoofdman Tecumseh. De Groote Geest zegt, dat gij moet strijden. Niemand van u zal gedood worden. Ge zult allen onkwetstbaar zijn. Maar de Groote Geest wil de lafaards verderven.

Sanota dacht aan hetgeen hij Ellen Girth beloofd had. Zijn hart bonsde... Hij was nog maar gewillig een knaap en hier stonden de voornaamste oversten der Roode Knuppels bij den grooten hoofdman en een profeet.

En toch verhief Sanota de stem.

— De Groote Geest is God! sprak hij luid. De zoon van God, Jesus Christus, is onder de menschen geweest en heeft ons geleerd allen lief te hebben en vreedzaam te leven. De blanken willen vreedzaam arbeiden en zullen andere blanken verhinderen ons te beoorlogen...

— Welk een jonge kwetteraar is me dat! bulderde Tecumseh.

— Die knaap spreekt verstandige taal, beweerde Tustenugee. En velen van ons denken als hij.

— Ja, ja! stemden sommigen toe.

— Neen! bulderden er meer. We zullen de bleekgezichten bevechten.

De mannen die Sanota hierheen gevoerd hadden, grepen hem boos vast en brachten hem vóór den hoofdman. Ze vertelden, dat hij de knaap was, welke bij de bleekgezichten had gewoond en

die nu uitgehoord moest worden over het aantal soldaten in het fort Mims.

— En hij begint zoo laf te praten! sprak Tecumseh verachtelijk. Hij is gekleed als onze vijanden. Neemt hem mee, trekt hem die dingen van 't lijf en verft zijn lichaam, en maakt een rooden knuppel van hem! Zet hem dan gevangen, tot hij ons belooft te handelen als zijn volk.

— Zijt niet hard voor hem, vroeg nu een overste, die er goedig uitzag.

Hij heette Wederford.

— Sanota is door de bleekgezichten groot gebracht, vertelde hij aan Tecumseh. En natuurlijk spreekt hij nu als zij. Maar hij zal wel veranderen.

— Zult gij hem uithooren, hernam de groote hoofdman.

— Ja...

— Want ik moet morgen naar andere stammen, om ze tot den strijd op te wekken. Als alle Indianen samen optrekken, blijft er geen bleekgezicht meer in 't land.

Tecumseh ging met zijn lijfwacht in een hut.

Tustenugee kwam bij Waterford, en vroeg:

— Gij doet met dien geweldenaar mee?

— Ja... Ik zal ook de bleekgezichten bevechten.

— Ge waart toch vredesgezind.

— Eerst zullen we hen slaan, maar zonder wreedheid. En dan kunnen we voordeelige voorwaarden eischen. Ze moeten voelen, dat wij de meesters zijn.

— Als ze dan maar niet de Kreek-natie vernietigen, hernam Tustenugee.

— We zijn de sterksten.

— Ge hebt u laten overhalen door Tecumseh.

— Wij zijn de oudste bezitters van het land. En de blanken moeten onze macht erkennen! sprak Wederford.

— Het land is groot genoeg voor ons allen. We kunnen met de blanken handel drijven...

— Wat is er aan de Ohio gebeurd? Zijn daar niet velen van onzen stam vermoord? En wij zouden dat dulden!

— De eene strijd lokt den anderen uit.

— De blanken moeten ons om vrede komen smeeken. Wij zijn de meesters.

— Velen van de Kreek-natie denken als ik en zijn dat bloedvergieten moe.

— Allen moeten strijden tot de bleekgezichten zich voor ons op de knieën werpen, beweerde Wederford.

— Ik zal mijn stam tot verzoening opwekken, verzekerde Tustenugee, die ook overste was van een Indiaansch dorp.

— We zullen zien, wie den meesten invloed

heeft. Ik kon u hier gevangen laten nemen, Tustenugee. Maar ik wil het niet doen. Ik ben een eerlijk man.

— Dat weet ik, Wederford. Maar Tecumseh is dat niet. Hij wil alleenheerscher worden. Ha, hij zegt, dat we slaven van de blanken zullen worden. Doch, hij wil ons tot zijn slaven maken. Hij brengt de Kreek-natie in 't verderf. Denk aan mijn woorden, Wederford.

En Tustenugee verdween in 't duister.

De arme Sanota lag in een hut. Men had hem de kleeven afgescheurd en zijn lichaam rood geverfd, en hem een beestenvel aangedaan. De knaap had het gevoel, alsof hij weer een wilde was geworden. O, was hij toch op de hoeve gebleven! Hier kon hij niets doen! Het zou oorlog worden. Met angst dacht hij aan 't lot van de familie Girth, en de andere blanken. Hij kon ze niet waarschuwen. Hij was hier eigenlijk gevangen.

Den volgenden morgen kwam de overste Wederford bij hem.

— Sanota, zei hij, nu moet ge me eens vertellen, hoeveel soldaten er op het fort Mims zijn.

— Ik kan de blanken niet verraden! antwoordde de knaap.

— Ze verraden! Ge zijt toch van ons volk...

— Ja, maar, toen ik een wees was, en mannen van de Kreek-natie me in het bosch achterlieten, heeft boer Girth mij gevonden en meegeleid naar

zijn huis. En hij bracht me groot als een eigen kind.

— Waarom zijt ge dan weer bij ons gekomen?

— Ze hebben me meegenomen en me doen zweren bij onze natie terug te keeren. En ja, ik ben van dit volk, maar ik zou willen dat het Christen werd en in vrede leefde.

— De bleekgezichten vermoorden onze mannen, vrouwen en kinderen.

— Dat vinden menschen als Girth en anderen afschuwelijk. En van ons volk zijn ze met wreedheden begonnen. Waarom bevecht men dan niet alleen de schuldigen ver aan de Ohio? Wat hebben de menschen bij fort Mims misdaan? vroeg Sanota.

— Alle blanken moeten aan ons onderworpen worden. We zullen de mannen bestrijden, maar de vrouwen en kinderen geen leed doen, beloofde Wederford.

— Zoo spreekt gij, doch de groote hoofdman haat de blanken. En gij zult de Roode Knuppels niet kunnen verhinderen veel bloed te vergieten, cok van weerloozen. Ik kan die menschen niet verraden. Dood me... maar spreken doe ik niet.

— O, Sanota, daarvoor ben ik niet boos op u. Ik begrijp uw gevoelens, zei Wederford. En toch, ge zijt een Indiaan, ge moet mee strijden opdat onze natie hier de macht behoude. Het is ons eigen land.

— Er is plaats genoeg voor allen: Indianen en blanken.

— Ja, maar wij willen de meesters zijn.

— De blanken hebben toch het land van de Indianen gekocht!

— Niet allen! Aan de Ohio hebben bleekgezichten een van onze stammen uitgeroeid en land gestolen.

— Straf hen dan, maar laat 't fort Mims met rust. En ik heb het wel gehoord, dat Tecumseh alle blanken wil dooden of verjagen. De Groote Geest heeft hem niet gezonden en die profeet spreekt valsch.

— Let op uw woorden, knaap, vermaande Wederford. Ik zal u geen kwaad doen. Maar anderen zouden u kunnen dooden. Gij wilt dus geen inlichtingen geven?

— Neen, ik mag niet en ik kan niet. Ik zou het ongeluk helpen bewerken van menschen, die goed voor mij geweest zijn.

— Ik moet u in de gevangenis laten, want ge zoudt de menschen van fort Mims waarschuwen.

— Ik ben zoo ver van hen.

— Toch mag ik u niet vrij laten.

Wederford ging heen en de knaap bleef treurig achter. Men bracht hem in den namiddag eten. Maar de bewaker keek grimmig en snauwde Sanota toe, dat hij een slaaf der bleekgezichten was.

De jongen antwoordde niet. Hij bad en 's avonds legde hij zich te slapen.

In den nacht werd hij met schrik wakker. Hij hoorde gekraak. En hij voelde een stroom koude lucht. Wat gebeurde er? Al was het duister, toch merkte hij dat in een der muren een groote bres was gemaakt. Kwamen Indianen hem uit de gevangenis halen om hem te dooden, omdat hij weigerde te spreken?

Maar niemand vertoonde zich. Sanota kroop naar buiten door de opening. Hij was vrij... Ginder bij de andere hutten liepen menschen heen en weer. En de knaap hoorde ze roepen, dat de aarde gebeefd had. Nu begreep hij, hoe die scheur in den muur was gekomen.

— Ik moet naar Girth, zei hij. O, ik ben vrij...

Sanota vluchtte weg. Hij bereikte weer een bosch en stapte tot den volgenden morgen voort, om maar ver van Wederfords kamp te zijn. Hij wilde eerst Tustenugee opzoeken. Bij dien overste zou hij zeker veilig zijn.

Toen het dag was, kwam hij aan een Indianendorpje. Daar vernam hij, waar Tustenugee woonde. Na eenige uren vond hij den vredelievenden hoofdman. Hij vertelde alles.

— Blijf bij mij, zei Tustenugee, ge kunt nu niet naar fort Mims. Overal zijn kampjes en men zou u niet doorlaten. Help me om de macht van Tecumseh te breken. Het is nog lang niet zeker,

dat hij het heele volk tot oorlog zal kunnen opjagen... We moeten al het mogelijke doen, om den vrede te bewaren.

Ja, er had een aardbeving plaats gehad. En een dorp van blanken, Nieuw-Madrid, was er door verwoest. En nu zeiden de Indianen-profeten, dat de aarde gebeefd had, omdat Tecumseh te Detroit op den grond had gestampt, als een teeken, dat hij waarlijk de gezondene was van den Grooten Geest.

Het bijgeloovige volk had nu nog meer eerbied voor den ophitser. En het zou hem gehoorzamen en oorlog voeren tegen de blanken.

III.

Ellen Girth was naar de beek gegaan om waschgoed te spoelen. Het water stroomde er zoo helder en nergens kon men het linnen blanker krijgen dan daar.

Het meisje werkte ijverig. Ze was niet vrolijk. Er liepen zulke booze geruchten rond. De Indianen verzamelden zich tegen de blanken, hadden de padvindes gezegd. De menschen waren ongerust. Ook Ellen voelde zich zeer bezorgd.

Eensklaps schrok ze geweldig. Ze hoorde achter zich geschreeuw. Ze keek om en zag eenige Indianen op haar afkomen. Ze was hier alleen, vijf minuten van de hoeve. Maar nu kon nie-

mand haar helpen. Ze begreep, dat die Indianen haar gevangen wilden nemen en mee voeren naar het kamp. Voor haar lag de wijde beek. Achter haar naderden die vreeselijke kerels.

Ellen bezon zich niet lang. Ze liep in de beek, die dan verwijdde tot een kreek. Spoedig voelde ze geen grond meer. Maar ze kon zwemmen. Ze hoopte den anderen oever van de plas te bereiken.

— O, God, help me! bad ze.

Ze zwom zoo snel ze kon. 't Gevaar was al bemerkt aan de overzijde. Daar naderde Nathan, de cow-boy, haar broer, te paard. En achter hem zat zijn neef Daan. Die had de sluipende Indianen gezien, toen ze uit het bosch kwamen. Hij meende, dat ze Nathan bij zijn vee wilden overvallen en hij was hem gaan waarschuwen.

— Klim bij me, we zullen kapitein Jackson, op het fort, inlichten! zei Nathan.

Zoo reden ze heen. En hun weg liep langs de kreek, maar aan de overzijde.

— Ginder loopen de Indianen! riep Daan uit.

— Ja... De kerels zijn zeker aan 't verspie-den, meende Nathan.

— Ze staan bij 't water. O, zie, in de kreek ligt iemand en zwemt naar ons... Kijk, het hoofd boven 't water... Gevlucht voor die roodhuiden...

— Ja, waarlijk... Nu en dan duikt het hoofd onder... Die vluchteling zal uitgeput zijn.

— Daar is 't weer... 't Is een meisje! hernam Daan opgewonden. Ik ga ze helpen.

Daan sprong in de kreek. Hij zwom als een visch... 't Werd tijd, dat Ellen hulp kreeg. Ze was geheel uitgeput... Haar neef vorderde goed.

— Ellen! schreeuwde hij, haar herkenkend.

Maar zij antwoordde niet meer. Ze zonk weg. Daan gaf een schreeuw van angst. Hij dook... En hij vond zijn nicht en omvatte haar met een arm. Nu moest hij zich inspannen... De last was zwaar. Ellen werkte niet meer mee...

Daan wilde overwinnen... 't Was een geweldige worsteling. Maar hij naderde den oever...

Nathan stond klaar om hem bij te springen. Hij hield in de hand een lang touw. Hij wierp het Daan toe.

— Er zit een lus aan! schreeuwde hij. Doe het haar om 't lijf... Mijn paard zal er u beiden uittrekken.

Nathan bevestigde het ander eind van 't touw aan zijn zadelknop.

— Gaat het? riep hij. Of wil ik ook komen?

Daan schoof Ellen de lus over 't hoofd en om de borst. Hij ondersteunde de drenkelinge. Hij wees met de hand dat 't paard trekken mocht. Roepen kon hij zelf niet meer. Nathan sprong in 't zadel. Zoo kon hij nog 't best zijn dier beheerschen. Zachtkens liet hij het voort treden. En

Daan en Ellen werden naar den oever getrokken.

Dan sprong Nathan op den grond om een handje toe te steken.

— O, 't is Ellen! kreet hij ontroerd. Mijn arme zuster! Maar God dank, ze is gered! Ze leeft toch nog, hernam hij, weer angstig.

— Ja, ja, stelde Daan hem gerust.

Ellen werd in 't gras gelegd. Ze was bewusteloos. Nathan rolde ze en weldra vloeide water uit den mond. Ellen kwam gauw tot bezinning.

— O, wat is er? stamelde ze versuft. O, Indianen!

— Maar zusje, nu zijt ge veilig, zei Nathan verheugd.

— Als 't maar waar is! sprak Daan, die zijn kleeren uitwong. Waar zijn die dappere kerels gebleven, die een meisje bestrijden.

Ze zagen de roodhuiden niet meer aan de overzijde.

— O, op den loop gegaan! beweerde Nathan. Zie, er rijden ginder soldaten van 't fort.

— Die komen als 't klaar is, bromde Daan.

— Ze kunnen niet overal gelijk zijn.

— Ze moesten veel meer patroeljeeren, want er zwerven overal van die Roode Knuppels.

Nathan nam Ellen voor zich op het paard en Daan klom achter hem. Zoo reden ze naar de hoeve. Ellen kwam meer en meer tot haar bezin-

ning. Ze vertelde al bij horten en stooten hoe ze de Indianen ontvluchten wilde.

Haar ouders schrokken geweldig, toen ze hun dochter zagen en alles vernamen. En van moeder moest Ellen dadelijk te bed. Maar in den namiddag werkte ze al weer mee. De soldaten van het fort hielden een klopjacht, doch konden geen Indianen gevangen nemen.

IV.

Eenige maanden verliepen. En bij het fort Mims merkte men niets meer van de Roode Knuppels. Men meende, dat ze teruggetrokken waren, en liever geen oorlog begonnen.

Zekeren morgen reed Zacharias Girth naar zijn meest verwijderde velden. Hij wilde zien hoe de vruchten daar stonden. Aandachtig toeziende, beschouwde hij zijn akker. Een uur ongeveer was hij hier, toen plots zijn paard angstig begon te hinniken...

— Wat heeft het dier! mompelde boer Girth.

Maar een ander geluid deed hem ontstellen. Het was of er in de verte geweerschoten klonken.

— Ja, het is zoo, sprak Girth. Zouden er Indianen zijn!

Hij sprong dadelijk te paard; hij dacht aan zijn gezin. Het was een uur gaans naar huis, maar het paard stormde over de vlakte en dan door een

boschje. En buiten dat boschje, was het Girth of zijn bloed stil stond. Op verscheidene plaatsen stegen rookwolken op. De hoeven waren in brand gestoken.

Ginds tegen den einder verdween een zwarte lijn. Dat moest van de wegtrekkende roodhuiden zijn.

— O, die valschaards, die wreedaards! riep Girth uit.

Hij joeg zijn paard voort. Wat was er met zijn gezin gebeurd? Wat zou hij zien?

Al gauw bemerkte hij, dat zijn boerderij maar een smeulende puin hoop meer was... Hij kwam er bij... Zou hij hier de lijken van zijn geliefden vinden? Maar neen, hij ontwaarde geen enkel lichaam. Zijn vrouw en kinderen zouden naar het fort Mims gevlucht zijn. En Zacharias had nog hoop.

Vlug draafde hij naar de sterkte, eigenlijk een hoop gebouwtjes door aarden wallen en houten borstwering omringd. Zoo was het geweest... Maar ook het fort lag vernield. Dat zag Girth al van een eindje. En hij vreesde nu 't ergste.

Dan aanschouwde hij een gruwelijk tooneel. Doode soldaten, boeren, vrouwen, kinderen lagen op een hoop, of onder hout en klompen aarde.

Girth begon luid te schreien. Niets roerde hier meer. De Indianen hadden een vreeselijke slachting aangericht, en niemand gespaard.

Girth wilde zijn geliefden opzoeken. Maar hij was als zinneloos... Hij moest hulp hebben... En wild stormde hij heen... Hij zag nog rookend puin, hij bemerkte ook nog lijken.

Maar eindelijk dan toch bereikte hij een gewest, waar de Indianen niet geweest waren... Op de eerste hoeve hield hij stil... Daar stonden boeren en soldaten, gereed om te strijden. 't Waren eenige overlevenden van het fort Mims en lieden uit deze omgeving.

— Mijn vrouw, mijn kinderen! kreet Girth. O, waar zijn ze?

Een soldaat schudde droevig 't hoofd. Hij vertelde, wat er gebeurd was. Als een stormwind waren dien morgen de Indianen verschenen. Ze vielen de eerste hoeven aan. Mannen vielen daar; vrouwen en kinderen snelden naar 't fort. De roodhuiden bestormden de sterkte. Het garnizoen verdedigde zich geweldig. De overmacht was te geweldig. Jackson, de kommandant, was naar de stad. Maar de officieren Middeleton, Randon, Bailey, sneuvelden aan het hoofd van hun mannen.

— Maar de vrouwen en kinderen! kreunde Girth.

— Die zijn allen vermoord. We zijn maar met twaalf soldaten ontkomen. We waren in 't gevecht van de burgers gescheiden.

Zacharias Girth zonk ten gronde. Het nieuws

was te vreeselijk. Men droeg hem te bed. En heel den dag lag de arme man te ijlen. En ook 's nachts woelde hij in koorts.

Het was weer dag... Soldaten en boeren hielden de wacht. Er zou versterking komen uit de stad.

Toen het al een tijdje licht was, zag men een groep over de vlakte naderen.

— Wie zouden die menschen zijn? vroeg een soldaat.

— Vluchtelingen uit een andere streek zeker, meende iemand.

— Er is een Indiaan bij...

— Dan toch een vreedzame.

Nieuwsgierig trok men de groep tegemoet. En inderdaad, een Indiaan begeleidde eenige blanken. En het waren vrouw Girth, en haar zeven kinderen. De roodhuid liep minzaam met hen te spreken. Het was Sanota.

Tustenugee en hij hadden den oorlog niet kunnen vermijden. En toen was Sanota met het groote leger mee getrokken. Hij hield zich of hij vechten zou. Wederford voerde de troep aan. Hij had verboden vrouwen en kinderen kwaad te doen. Sanota vergezelde de krijgers om over de familie Girth te waken.

Hij kon niet verhinderen, dat de hoeve vernield werd. Daar zag hij het gezin niet. Toen had

de aanval op het fort plaats. Wederford kon zijn mannen niet bedwingen. Ze lachten hem uit, toen hij verbood vrouwen of kinderen te dooden.

Sanota zag de familie Girth, angstig in een hoek. Nathan was al gewond en wilde nu zijn moeder en broers en zusters verdedigen.

Hij herkende Sanota niet, en wilde op hem schieten. Maar Ellen trok zijn geweer weg...

— Het is Sanota! riep ze.

Ze zag het dadelijk, al was de vroegere knecht in een beestenvet gehuld en had hij een rood geverfd gezicht.

— Ja, ik ben Sanota, zei de Indiaan. Ik blijf bij u... en niemand zal u leed doen.

Zoodra hij kans zag, leidde hij het gezin buiten 't fort. Twee roodhuiden dreigden met hun wapens.

— Weg! gebod Sanota. Ik wil van deze bleekgezichten mijn slaven maken.

Zoo kreeg hij ze allen veilig mee. En hij leidde ze naar een bosch. Daar bleven ze dien verderen dag en ook den nacht. Want vrouw Girth durfde zich niet op de vlakke wagen. Ze hadden zulke wreede dingen beleefd.

En nu kwam Sanota daar met zijn beschermelingen. De soldaten en de boeren hoorden alles en keken den Indiaan vriendelijk aan.

De baas van de hoeve ging vlug binnen. Boer

Girth lag wakker op zijn bed, maar ongesteld en geheel mismoedig.

— Zacharias, ge moogt nog hoop hebben, zei de baas van de boerderij.

— Zeg dat toch niet! Ik ben alleen op de wereld...

— Ik heb gehoord, dat er nog vrouwen en kinderen ontsnapt zijn.

— O, is het waar? Maar dan zullen de Indianen ze in het bosch gedood hebben. Ik zag niemand meer.

Plots richtte Girth zich op.

— Die stem... hoor toch... stamelde hij. 't Is of mijn vrouw daar spreekt... en nu Ellen...

— Ja, beste vriend, zoo is het... waarom langer omhaal van woorden te gebruiken. Geheel uw gezin is gered, door Sanota, uw vroegeren knecht.

En allen kwamen binnen, en het was een roerend weerzien.

Sanota vertelde, wat er bij de Roode Knuppels was gebeurd. Girth wilde hem bij zich houden.

— Neen, ik moet terug, zei Sanota. Er zijn er velen bij ons volk, die vrede willen. En ik moet Tustenugee helpen, om den wreeden Tecumseh te bestrijden.

Sanota bleef eenige dagen. Toen verdween hij. Hij had zijn dankbaarheid bewezen. De familie Girth was gespaard, maar treurde over zooveel

verwanten en kennissen. Ook neef Daan was gevallen.

Sanota kwam bij Tustenugee terug en bij diens vrienden, de vredelievende Indianen. Tecumseh's aanhangers vierden hun overwinning. En in hun overmoed wilden ze Tustenugee en zijn volk doden. Deze moesten in een sterkte van Lasklee vluchten.

Maar de anderen belegerden ze daar. En ze riepen, dat ze de vrienden van de bleekgezichten van honger wilden laten sterven. Wederford kon zijn volk geen baas, al sprak hij boos tegen die wreedheid. Elken avond kwamen de woeste krijgers rond de sterkte dansen. Ze wisten, dat de opgeslotenen weinig voedsel hadden.

— We moeten allen sterven, zei op een avond Tustenugee tot Sanota.

— Neen, ik weet nog een middel, sprak de jongen. We hebben daar een grooten hond gedood, om de vrouwen en kinderen wat vleesch te geven. Straks berg ik mij in de huid van den hond en zoo kruip ik tusschen de palen naar buiten, langs die oproerlingen heen. Ze zijn oproerlingen, ze luisteren niet naar Wederford, die ons wil sparen. En tegen zulk volk mag ik hulp bij de blanken halen.

— Maar ze zullen u ontdekken en doden!

— Dan sterf ik voor een goede zaak.

Sanota hulde zich in het vel van den hond en liet dit flink om zijn lijf vast binden. Zoo kroop

hij op handen en voeten door de palen naar buiten, en langs het kamp van de vijandige Roode Knuppels. Hij bootste geblaf na, en deed of hij ook snuffelde. En niemand dacht, dat daar een mensch liep.

Sanota kwam uit het kamp. In een weide graasden gestolen paarden. Hij nam er een van en reed heen, naar baas Girth.

Hier waren intusschen nieuwe troepen aangekomen, onder bevel van kapitein Jackson, die Sanota kende.

De jongen vroeg hulp voor de goedgezinde Indianen. En Jackson begeleidde hem met een legerij. De Roode Knuppels werden op de vlucht gejaagd en Tustenugee met zijn volk verlost. Deze Indianenoverste sloot een verbond met Jackson. En nu bestreden ze samen de oorlogszuchtigen die altijd maar bloed wilden vergieten.

Tecumseh, de ophitser, had de vlucht genomen.

Wederford werd gevangen genomen. Sanota had tot Jackson gezegd, dat hij een eerlijk man was. Maar soldaten die in het fort Mims gevochten hadden, herkenden hem en riepen:

— Dood hem!

— Ik wil vrede maken, zei Wederford. Tegen mijn wil hebben de Roode Knuppels de weerloozen gedood. Ik heb de blanken bevochten en dat was mijn recht. Wij zijn de eigenaren van dit land. En blanken hebben ook Indiaansche vrouwen en

kinderen vermoord. Ik wilde ons meesterschap toonen. We zijn verslagen. Ik vraag geen genade. Een overste van de Kreek-natie kan moedig sterven.

— We zullen vrienden zijn en in vrede leven, antwoordde Jackson. Maar ge moet me helpen, om de onwilligen te straffen. Ons volk moet rustig zijn velden bewerken.

Het verdrag werd gesloten. De onwillige Indianen werden onderworpen. Velen vielen in de laatste veldslagen. De overigen trokken nog dieper de woeste wouden in.

Wederford vestigde zich op een hoeve en stierf daar in 1826, veertien jaar na den vrede.

Sanota werd weer knecht bij boer Girth, die hem later aan een hoeve hielp. Hij bleef de vriend der familie.

Tustenugee hielp de streek besturen. Er was eindelijk vrede aan de Ohio. Ja, de vaderen der Amerikaansche landbouwers hebben het moeilijk gehad.

Wat we van Sanota en de familie Girth vertellen, is waar gebeurd, evenals de gansche strijd met de Kreek-natie. Ook onder de Indianen waren rechtschapen lieden.

EINDE.